

Nepřipomínané výročí

Uprostřed zpráv o válečném konfliktu a uprostřed falešných moralizací zapomínáme na březnové výročí, které zpochybňuje teze o mírumilovnosti paktu NATO, o dodržování norem mezinárodního práva i Charty OSN ze strany západních kapitalistických velmocí. Jestliže donedávna bylo přijato 80 rezolucí Rady bezpečnosti OSN odsuzujících izraelský apartheid, jedna jediná rezoluce postavená na falešných a vyhlášených argumentech způsobila masové vraždění našich jihoslovanských bratrů pomocí smrtelných náletů Severoatlantické aliance.

Bombardování Jugoslávie začalo 24. března 1999 a trvalo 77 dní. Stejně tolik – 77 metrů – měří pylon Vatry přátelství v bělehradském parku postavený na počest obětem i obráncům z časů této tragédie. Výsledkem bombardování nebylo svržení Slobodana Miloševića. Jeho výsledkem bylo 2500 zavražděných a 5000 zraněných občanů Svazové republiky Jugoslávie, dalších 700 tisíc Jugoslávčů přišlo o práci a obrovské škody na infrastruktuře (konkrétně ve výši 30 miliard dolarů) spolu s předchozími sankcemi extrémně snížily životní úroveň obyvatel.

Pakt NATO použil zakázané zbraně. Nikdo nebyl za válečné zločiny odsouzen ani souzen. Agrese se odehrála bez mandátu OSN. Kdo ze západních států protestoval? Ty se agrese účastnily. Spolu s vazalským souhlasem české vlády tvořené »přáteli« lidu – sociálními demokraty – v čele s dnešním prezidentem, který kromě vlajky EU vyvěsil na Hradě ukrajinskou vlajku a vyznamenal ukrajinského prezidenta, loutku oligarchy Kolomejského.

Ti, kteří dnes brečí za »demokratickou« Ukrajinu, neprotestovali proti vraždění Jugoslávčů. Ti stejní, kteří se dnes chtějí stát symboly humanity, gratulovali před osmi lety sionistickému agresorovi k vyvražďování původních obyvatel v Pásmu Gazy. Nikdo je tehdy za schvalování genocidy netrestal. Neprotestovali ani, když na Ukrajině docházelo k pogromům na komunisty, odboráře a na všechny, kteří si svou zemi dokázali představit svobodně, ne jako otrokárnou oligarchie. Jsou to pokrytci!

Místo mezinárodního práva, kterým se každý ohání a které skoro nikdo nedodrží, vládne právo silnějšího imperialistického bloku – a lidé krvácejí. Nebudeme ztrácet čas naivním hořekováním. Toto je pravda současného, imperialistického stadia kapitalismu.

Jestliže před 23 lety doplácela Svazová republika Jugoslávie na rozpad své předchůdkyně, socialistické federace, dnes doplácí při svém turbulentním a regresivním vývoji Rusko, Ukrajina, Bělorusko i další nástupnické státy na rozpad prvního státu pracujících – Sovětského svazu.

Kapitalismus přinesl do všech těchto zemí chudobu, mnohdy válku, vždy autoritativní vládu boháčů, kteří se štítí lidských, politických a sociálních práv pracujících, kteří svou prací vydělávají na opulentní blahobyt zdegenerovaného a dekadentního zlomku populace. Je to zvrhlost, která patřila do minulosti a která začíná od 90. let 20. století svůj rozkvět – dnes doufáme, jak o tom svědčí bezpočet krizových jevů, i své poslední křeče.

Martin PEČ, výkonný tajemník OS ČMS

Závadné památníky?

Blíží se doba osvobození, konec druhé světové války. Ale již teď zní kritika, že památníky rudoarmějců jsou závadné, dokonce že by měly dopadnout jako ten na Praze 6. Především pražský aktivismus v podání dvou ultraliberálních starostů – pánů Koláře a Novotného – vnáší do našich životů rozervaných ruskou válkou na Ukrajině paradoxy.

Starosta Řeporyjí Pavel Novotný (ODS) nechal v roce 2020 vystavět památník vlasovcům, kteří se dle jeho slov podíleli na osvobození Prahy. Jednalo se o vojáky Rudé armády, kteří se v německém zajetí později nechali naverbovat do nacistických služeb. Zde je nutné zmínit, že jejich velitel Andrej Andrejevič Vlasov byl Rus a původně komunist. Jak tedy pan Novotný dnes naloží se situací, kdy je vše ruské z veřejného prostoru odstraňováno? Ve své podstatě se totiž jedná o památník Rusům. Bude k památníku dál pokládat věnce, nebo jej nechá odstranit dle současné logiky střetu Rusko versus Ukrajina? Již teď lze totiž občas zaslechnout názor z úst pravicových aktivistů, že Masarykovy legie na Východě byly ve skutečnosti ukrajinské. Naopak starosta Ondřej Kolář (TOP 09) se zasloužil o odstranění sochy Ivana Štěpanoviče Koněva. V tomto případě se sice jednalo o etnického Rusa, ale na druhou stranu velel vojskům, která osvobozovala Československo a jejichž součástí byli i vojáci z Ukrajiny. Nejznámějším Ukrajincem byl v tomto případě Dmitrij Leljušenko, který velel 4. tankové armádě, a společně s dalším Ukrajincem Pavlem Rybalkem osvobodili 9. května 1945 Prahu. Památník tanku 23 už ovšem neexistuje.

Jak s těmito fakty pan starosta naloží? Podle orwellovského »ti, kdo ovládají přítomnost, ovládají minulost a ti, kteří ovládají minulost, ovládají budoucnost« by třeba místo sochy maršála Koněva mohla být instalována socha Oděšana maršála Malinovského. Sice osvobodil Brno, ale přeci jen byl Ukrajinec a Brno by to určitě nevdalo.

Jan KLÁN, předseda OV KSČM Kutná Hora

Kauza Stanislav Polčák aj.

O co tedy v kauze Polčákových odměn jde? Na počátku byla krátká smlouvička o pěti stranách a jedné další stránce s přílohou. Konkrétně šlo o smlouvu mezi Polčákem a obcí Vlachovice, které europoslanec pomáhal ve věci speciálního zákona o odškodnění za výbuch muničního areálu ve Vrbětčích. Hodinová sazba právníka Polčáka? 46 700 korun. Za 62 hodin práce vydělal Stanislav Polčák neuvěřitelných 2,9 mil. korun, tedy částku, na kterou většina lidí musí dřít roky. Polčák až vlivem společenského tlaku – se vzdal

funkce místopředsedy STAN. Vlachovice přitom byly pouze jednou z obcí, které Polčák ve věci odškodnění zastupoval. Celkově si za podobnou činnost přišel na 7,75 milionů korun. Docela slušná brigáda. Co považují za naprosto skandální, tak jsou

výhrůžky soudem, které Polčák praktikoval dle slov místostarostky Slavičína, ačkoliv yla mezi Polčákem a obcí předem sjednána jednorázová odměna ve výši deseti tisíc korun. Nynější zřeknutí se odměny lze tak těžko vnímat jinak než jako prázdňé gesto, kterým se Polčák snaží zachránit neexistující poslední zbytky morálního kreditu, podobně jako před ním jeho kolegové Michalík a Farský. Tohle je, dámy a pánové, hnutí STAN v kostce. Hnutí, jehož zástupci nám z vládních křesel nyní kážou o tom, že přišel čas se uskromnit.

Vládě se podařilo oficiálně zřídit úřad novodobého cenzora, vzletně nazvaného vládním zmocněncem pro oblast médií a dezinformací. Nikým nevolený pan Michal Klíma bude nyní z popisu své funkce »doporučovat média, skrze která bude komunikace státu realizována«. A já měla doposud za to, že odbor médií v ČR existuje pod ministerstvem kultury a realizaci mediálních kampaní je nutno řádně vysoutěžít.

Další tragikomický počín současného vládního slepence, který nám místo řešení skutečných problémů každým svým krokem spíše škodí. Možná by vláda místo potlačování svobod projevu mohla zkoušet něco udělat s ekonomikou, abychom nemuseli ve veřejném prostoru vídat nehorázná prohlášení, oslavující příchod Ukrajinců proto, že se konečně najde někdo, kdo bude ochotný vykonávat práci, za níž nedostane řádně zapláceno. Podobná slova, která v některých případech začínají znít ze soukromého sektoru, lze totiž chápat jedním tak, že zvyšování konkurence na trhu práce ruce s ochotou zahraničních pracovníků pracovat za nižší mzdu dlouhodobě povede ke snižování odměn, protože proč by přeci soukromník vyplácel za odvedenou práci adekvátní mzdu, když může najít pracovní sílu, která danou práci odvede levněji? Tenhle jev dlouhodobě nutně musí vést ke zvýšení nezaměstnanosti a nedělám si iluze o tom, že v některých případech bude docházet také k novodobému vykořisťování ve formě porušování práv zaměstnanců, což bude pro pracovníky z Ukrajiny stále snesitelnější, než pobyt na válečném území. A vláda zatím opět mlčky přihlíží a raději přemýšlí o tom, která média zakázat příště, abyste si o těchto nepříjemných věcech ani nemohli přecíst...

Mám tady ještě malý kvíz: Schválně, zda poznáte autora tohoto citátu: »Stydl jsem se, když jsem četl, že skupina států se zavázala vydávat dvě procenta HDP na nákup zbraní v reakci na to, co se nyní děje. To je šílenství. Skutečnou odpovědí není více zbraní, více sankcí, více politických a vojenských aliancí, ale jiný přístup k vládnutí světu, ne cenění zubů.« Ze by to mohla být klidně slova moje, nebo někoho z mých spolustraníků? Ve skutečnosti jde o prohlášení papeže Františka, takže jsem zvědavá, zda jej také bude mít tuzemská politická scéna včetně lidovců za extrémistu jen proto, že si dovolí tvrdit, že kupování a vyrábění zbraní nikdy nevedlo a nevede k řešení problémů a mír je třeba hledat primárně za kulatým stolem.

Kateřina Konečná, předsedkyně ÚV KSČM

Proč vlastně?

»Budu spokojen a klidný teprve, až když budeme v NATO«, tak nějak se nechal slyšet senátor Václav Benda, když se začalo jednat o našem přijetí do Aliance. Pak jsme přijati byli. Těsně před druhým bombardováním Srbska. Tedy země, která nám byla nepoměrně bližší než Německo, Itálie a další členské země Paktu, z nichž vzlétala natovská letadla s bombami. Při tom mělo stále platit, že do žádného vojenského seskupení nepůjdeme, jak slíbil náš tehdejší prezident.

V Srbsku mezitím umíraly stovky civilistů, byly ničeny hodnoty a svět, tedy ten ostatní, mlčel. Prý to bylo »humanitní bombardování«.

To jsme nevěděli nic o smlu, který dal americký prezident při »konci studené války«. Tehdy si »rukou dání« Gorbačov s George Bushem st., ještě než opouštěli maltská jednání, slíbili, že sice se Varšavská dohoda zruší, ale NATO zůstane. Jen však v území, které mělo dosud, že se tedy nebude rozšiřovat k ruským hranicím. Papír jí však neviděl, mělo platit chlupské slovo. Ale tak skoro obratem bomby začaly padat na Bělehrad a další srbská města. Mrtvých bylo až příliš. Svět neprotestoval. Dokonce ani naše země, když unijní letadla přelétala přes naše území. Navíc jsme časem uznali i samostatnost Kosova. Americký bratr se nemusel zlobit. Dokázali jsme přes noc z »věrného satelitu Moskvy« se stát »ještě věrnějším« pobočnickem Washingtonu. Ministr Schwarzenberg by o tom mohl vyprávět. Dnes pak celá Fialova vláda.

Mě ovšem zajímá, proč tehdy svět neprotestoval proti bombardování, a ani proti tomu, že provincie Kosovo, srdeční záležitost Srbska, byla věnována fašistickým hordám kosovských zabijáků? To jsme ovšem také ještě nevěděli, že v této nové zemi vznikne druhá největší americká základna v Evropě se sedmi tisíci vojáky. Neprotestovali jsme. Ani nemohli, byli jsme členy NATO.

Když pak Aliance se rozšířila hluboko na východ, začalo se Rusko bát. Necháпали jsme, proč se bojí. Vždyť jde o mírový pakt. Jenže Afghánistán, Libye a Sýrie svědčily o něčem jiném. Svět však mlčel. Ani u nás jsme nekřičeli a nevyhlašovali sankce. Proč tak najednou taková změna? Proč jsme jako nositelé odkazu »pravdy a lásky« neprotestovali tehdy a protestujeme dnes?

Já tehdy protestoval, protestuji i dnes. V té době nás bylo málo, aby se cokoli změnilo. Málem mě potrestali. Za to víc útočili na mě v jiných médiích. Dnes je to úplně stejné a neřikám nic jiného, než jsem říkal tehdy. Jsem a byl jsem proti všem válkám. Podepisoval jsem se, také dnes se podepisuji. Odsuzoval jsem první i druhé bombardování Srbska, dodávání zbraní těm »mým« (z hlediska NATO), zabíjených nevinných a ničení infrastruktury, válku v Afghánistánu, v Sýrii... Jenže všechno jako by bylo jiné. Odsuzuje se jen jedna válka. O těch ostatních se mlčí. Proč vlastně?

Jaroslav Kojzar

Uprchlíká vlna je extrémní

ČR je na samé hranici počtu uprchlíků, který je bez větších problémů schopna absorbovat. Ministerstvo vnitra udělilo už téměř 180 000 víz určených pro lidi zasažené boji na Ukrajině. Cizinecké policii se nahlásilo skoro 100 000 uprchlíků

Pokračování na s.2

»V současné době je v ČR 270 000 lidí, kteří utekli před válečným konfliktem. Musíme si přiznat, že jsme na samé hranici toho, co dokážeme bez větších problémů absorbovat,« řekl po mimořádném jednání tripartity premiér Petr Fiala. Podle něho ČR musí pokračovat v krocích, které pomohou další případné vysoké počty příchozích zvládnout. Zmínil připravované změny zákonů, které upravují víza, zabezpečení, vzdělávání či zaměstnávání uprchlíků. Vláda se shodla také na příspěvcích na ubytování, ministerstvo pro místní rozvoj chystá dotace pro obce na pořízení a rekonstrukce bytů.

Podle dřívějších modelů z minulých migračních vln ČR mohla přijmout takový počet uprchlíků, který odpovídá dvěma procentům obyvatel. Je to něco přes 200 000 lidí. »Uprchlíká vlna je svou rychlostí a velikostí nesrovnatelná. ČR to zvládne. A zvládneme i větší počty, musíme k tomu provést některé úpravy systému a musíme mít také finanční solidaritu k zemím, které jsou nejméně postiženy uprchlickou vlnou,« řekl premiér. Podle něho je v sedmadvacítce ochota ostatních států se na financování podílet. Česká společnost zkouškou prošla mimořádně dobře a náročnější situace ji teprve čeká. »O to důležitější bude udržet sociální smír. Ten bude opakovaně vystavovaný útokům populistů a těch, kteří budou šířit lži, smyšlené příběhy,« řekl po jednání tripartity ministr Martin Kupka.

Hrozí nezaměstnanost?

Odbory a zaměstnavatelé žádají vládu, aby připravila pro různá odvětví nastavení pravidel pro využití kurzarbeitu. Požadují vytvoření vzorových nařízení s podmínkami, aby bylo v případě potřeby možné v EU získat potřebnou notifikaci a zkrácenou práci se státním příspěvkem na mzdy zavést, řekli Středula a prezident Svazu průmyslu a dopravy Jaroslav Hanák. »Já jsem upozorňoval na to, aby kurzarbeit byl připraven, ne plošně, ale odvětvově nebo oborově, protože vývoj v automobilovém, ocelářském, sklářském, keramickém a textilním průmyslu už je na hraně nutnosti použití kurzarbeitu,« řekl Hanák. »Přijetí zákona o kurzarbeitu jsme v minulém volebním období podporovali, ale od ostatních jsme se lišili v tom, že jsme v něm neviděli samospásný mechanismus, který bude lékem na krizi,« řekl Haló novinám předseda Odborového sdružení Čech, Moravy a Slezska **Stanislav Grospič**. »Je to jedno z opatření, které může bezprostřední dopad krize oddálit či částečně zmírnit. Je však nutná pomoc státu ve formě ekonomických pobídek, aby se obnovila výroba nebo zaměstnanci převedli na jinou práci. Bude také třeba dbát, aby se uprchlíci nestali levnou pracovní silou, která vytěsňuje stávající zaměstnance.« ČR má nová pravidla kurzarbeitu v zákoně o zaměstnanosti od loňského července. Schválení Evropské komise tento nástroj ale nemá. Bez takzvané notifikace ho ČR nemůže využívat. Evropský souhlas má bránit nedovolenému zvýhodňování určitých oborů či provozů v unijních zemích, zaručit má rovné podmínky.

Nutná shoda tripartity

Podle zákona by se na spuštění kurzarbeitu musela nejdříve dohodnout právě tripartita. Přesné podmínky s určením regionu, odvětví či oboru, doby vyplácení a rozsahem zkrácení pracovní doby by pak stanovila vláda ve svém nařízení. Teprve s tímto předpisem bude možné o evropské povolení žádat.

Ministr práce Marian Jurečka před nedávnem ČTK řekl, že Česko by v případě potřeby mohlo kurzarbeit spustit do pár týdnů. »Notifikace bude následovat až po nařízení vlády. Budeme pak postupovat tak, aby nařízení bylo do dvou týdnů notifikováno,« uvedl Jurečka. Dodal, že česká strana bude v EU vyjednávat i o případných kompenzacích pro zasažené sektory a firmy.

Podle zákona by při kurzarbeitu v době výpadku měli pracovníci dostávat za neodpracovanou dobu 80 procent výdělků. Stát by poskytl čtyři pětiny této náhrady i s odvody do 1,5násobku celostátní průměrné mzdy. Zaměstnanci by doma mohli být jeden den až čtyři dny v týdnu. Podpora by se měla využívat třeba po přírodních pohromách, za epidemie či v různých krizích. Halo noviny

Mezinárodní den žen

Republiková rada LKŽ pozvala na 14. března své členky na oslavu Mezinárodního dne žen do velké zasedací síně na ÚV KSČM. Přítomné zástupkyně LKŽ z okresů přivítala předsedkyně RR soudružka Květa Šlahůnková a představila vzácné hosty, velvyslankyni Běloruské republiky, manželku Kunánského velvyslance a tlumočnici. Dále zde mezi hosty byla předsedkyně Rady seniorů paní Lenka Desatová, za odborovou organizaci soudružka Tereza Humpolcová-Čechová a místopředseda ÚV KSČM soudruh Milan Krajča. Přítomna byla i Středočeská krajská koordinátorka soudružka Alena Grospičová. Za LKŽ Kladno se zúčastnily soudružka Marcela Möstlová a Marie Nyšová. Soudružka Šlahůnková nám předala pozdrav od předsedkyně strany a europoslankyně soudružky Kateřiny Konečné a od čestné předsedkyně LKŽ soudružky Květy Čelišové. Popřála nám k našemu svátku hodně zdraví, štěstí, a hlavně klidný a spokojený život v míru.

Slovo MÍR znamená M = Matka, I = Inspirace, R = Rodina. Pak předala slovo soudruhu Krajčovi, který hovořil o začátcích a vzniku MDŽ a také o velmi těžké a složité dnešní době, o neúnosném zdražování potravin, pohonných hmot, elektřiny, plynu, vody. O poklesu reálné mzdy, vysoké míry inflace, poplatcích ve zdravotnictví. Komunisté po celá léta budují mír a odmítají předávání munice a zbraní na Ukrajinu. I přesto, že prožíváme složité období, tak nám popřál hlavně zdraví, štěstí a rodinnou pohodu. Ve svém vystoupení manželka velvyslance Kuby poděkovala za pozvání, zmínila se o práci žen na Kubě, o možnostech vzdělávání a ocenění jejich schopností na postech, kde pracují. Naše setkání také pozdravila předsedkyně Rady seniorů Desatová a za odborovou organizaci Tereza Humpolcová-Čechová. Projevy byly krátké, upřímné, plné naděje na lepší časy pro naše děti a vnoučata, bez koronaviru a bez války. O velmi dobrou náladu se postarala skupina „Karel Gott revival Morava. Některé známé písničky jsme si s nimi i zazpívali“. Byly pro nás, ženy, připravené malé dárky a občerstvení.

Děkujeme RR LKŽ za důstojnou oslavu svátku žen. Marcela Möstlová

Černá POLITICKÁ SATIRA / lidová tvořivost /

Kde se v dobývání svojí s v ě t o v l á d y ty nenasytné USA zastaví ? Jaká je jejich "nová vize světa " po přátelství s německými nacisty ?

/ Mystifikace , aneb vlhký sen amerického, "celosvětového" presidenta Bidena? Toužebně očekávaná, bezpodmínečná kapitulace Rusk , V.Putina , ve válce s banderovskou Ukrajinou podepsaná dne 1 . 4 . 2022 . /

DOPIS Putina Bidenovi

Celému světu a rovněž i nám, drahý presidente Bidene!

Všem je nám známo, že vás, válečné americké demokraty, stejně jako kdysi árijce, sám Bůh vyvolil k tomu, abyste svojí jediné správnou, ozbrojenou a zdrogovanou demokracií ovládali celý svět a aby tu vaši, Bohem vyvolenou, světovládu po celé Zemi hlídal váš mírumilovný NATO pakt.

Tímto vám milý, drahý a velice inteligentní pane presidente Bidene, jménem svým,

jménem ruské vlády i jménem všech ruských občanů, předávám celé Rusko i se Sibiří pod vaší milostivou správou, kuratelu.

Vy, Vaše americké blahorodí, vaši lidumilní oligarchové, budete jistě naši ruskou zem spravovat mnohem lépe než já, než naše vláda. Vy, inteligentní, skromní, mírumilovní Američané z Wall streetu, z Pentagonu a všichni vaši presidenti, rozumíte ruské duši nejlépe ze všech a jen vy víte, co je pro naše občany, Rusy, to nejlepší, právě tak, jako jste věděli, co je nejlepší pro domorodce Ameriky. Buďte tak laskavý pane presidente Bidene a určete nám svého amerického gubernátora, kterého budeme všichni bezvýhradně poslušni. Dáváme vám rovněž svůj naprostý souhlas ke stavbě vaší mírově-válečné základny NATO paktu na Rudém náměstí i na Krymu.

Tímto se Vám, pane presidente USA Bidene, rovněž omlouvám, že jsme vám, Američanů , tak drze ukradli váš Krym, Donbas a Luhansko. Prosím, nastěhujte se do našeho ruského Kremlu, který je nyní po zásluze Váš, chovejte se tam jako doma a věřte, že nám bude nesmírnou ctí budete-li v něm až do skonání světa spokojeně přebývat. Všechny pomníky, památníky, postavené našim národním hrdinům, bojovníkům proti západnímu , německému nacismu, fašismu, jsme pokorně odstranili a uvolnili tak místo pro pomníky vašich hrdinů, vzešlých ze všech vašich demokratických, humanitních, mírových válek. Místa budete mít v Rusku dost i na postavení pomníků vašemu vzoru, velkému bojovníkovi proti Slovanům, Rusům, komunistům, vašemu drahému příteli, souvěrci, A. Hitlerovi.

Slibujeme, že budeme na věčné časy uctívat vaše nacistické a neonacistické hrdiny. Konečně jsme pochopili, že váš západní neonacismus a liberální fašismus je tím nejlepším, blahodárným, celosvětově prospěšným režimem pro veškeré lidstvo.

K tomuto všemu se Vám, Vaše americké veličenstvo, blahorodí , presidente Bidene s úctou a pokorou zavazujeme - já, ruský president celé blahoslavené Rusi, VV.Putin, ruská vláda i všechen ruský lid .

PS. Rovněž Čína se rozhodla dobrovolně následovat našeho příkladu. Vaše americká všeobjímající láska a pravda m u s í zvítězit a konečně dobýt, dobít, celý svět . E S D

Opáčko z dějepisu 10

Tím následníkem byl kníže, pozdější doživotní král Vladislav II. (1140-1172). Byl to synovec předchozího vládce. V mládí zřejmě lehkomyšl, podle letopisu kanovníka Vyšehradského měl v roce 1136 vést jakousi výpravu, svěřené peníze si ponechal a utratil. Paradoxně možná to mu pomohlo na trůn. Šlechta se domnívala, že bude snadno ovladatelná a oteže bude držet ona. Mýlila se: hned po nástupu nešetřil popravami a upevnil svou moc. Což pak v roce 1142 vyvolalo otevřenou vzpouru moravské a části české šlechty. Bitvu u Vysoké sice prohrál a musel uprchnout, ale podle letopisu Vincencova se rychle vrátil se silným vojskem říšskoněmeckého krále Konráda III., s nímž byl spřízněn. Šlechta raději zanechala odporu. Spolu s říšskoněmeckým králem Konrádem III. roku 1147 odešel na 2. křížáckou výpravu do svaté země. Došel jen do Konstantinopole a po roce se vrátil. Roku 1158 pomohl císaři Barbarosovi v tažení proti odbojným italským městům a vyznamenal se u Milána. Za což byl na sněmu v Řezně slavnostně, ale jen doživotně povýšen roku 1158 na českého krále. Manželka Judita na počest této velké události nechala v Praze postavit kamenný most, dlouhý 514m. Byl po ní také nazván. I nadále pomáhal císaři ve válkách v Itálii i nejistých Uhrách. Roku 1172 se cítil už stár, vzdal se trůnu ve prospěch svého syna Bedřicha. Se svojí Juditou Duryjškou odešel do její domoviny, kde o dva roky později zemřel. Nástupnictví neprojeval s císařem, který jeho rozhodnutí zrušil a nastolil panovníka jiného. Bedřich vládl tedy pouze jeden rok, do r. 1173. Císař prosadil syna Soběslava I. Vladislava, ten se však zřekl nástupnictví ve prospěch Bedřichova bratra Soběslava II.(1173-1178). Stále sílící a vrtkává šlechta ho nepřijala, vyhnala do ciziny, kde brzy zemřel. Nastolila už podruhé Bedřicha. (1173, 1178-1179). Vláda to pevná nebyla, šlechta konala po svém, v roce 1182 se Morava odtrhla od Čech a vládl tam jako kníže Konrád II. Ota. Ještě téhož roku došlo k povstání šlechty proti Bedřichovi, na krátkou chvíli Konrád II. Ota spravoval i Čechy. Císař Barbarosa si české pány povolal. Padli před ním na kolena a slíbili přijmout zpět Bedřicha. Tak podle kronikáře Jarlocha „moudrý císař potlačil spiknutí a vrátil zemi právo.“ Nepokoje a rozbroje neutichaly. Roku 1185 proběhla snad nejkrvavější řež mezi Čechy a Moravany u Loděnice. Bedřich spolu s nevlastním bratrem Přemyslem Otakarem I. zvítězili, vojsko ale utrpělo tak těžké ztráty, že se raději vrátili domů. Do Čech. Po jeho smrti získává titul na krátkou, leč úspěšnou vládu Konrád II. Ota. (1182, 1189-1191). Dochází k usmíření, vyhnanci se mohou vrátit zpět.Vydává nejstarší český zákoník. Zvykové právo se mění ve formu práva trestního, uzákoněna je dědičnost lén. Aktivně se zapojil do politiky v říši. Bratr Děpold se účastnil 2. křížácké výpravy, velmi neúspěšně, většina účastníků zahynula. Konrád jako účastník císařova tažení v Itálii se v blízkosti Neapole nakazil morem a umírá.Kratičká vládnoucí údobí pokračují. Jen asi na čtvrt roku to byl Soběslavův syn Václav I. (1192). Byl uvězněn v Míšni a jako vezeň také umírá. Kníže Přemysl Otakar I. se nakrátko ujímá vlády (1192-1193,) znovu pak až 1197, 1198- 1230 jako první dědičný český král. Narodil se někdy kolem roku 1160 jako nejstarší syn Vladislava II. a Judity. V letech 1173-1179 pobýval ve vyhnanství, oženil se v Míšni s Adlétou. Po návratu se stal markrabětem Olomouckým, posléze českým knížetem na roky 1192-1193. Kromě sporu s bratrancem, biskupem Jindřichem Břetislavem se přidal na stranu říšské opozice proti císaři. Pro „uražení velebnosti a osobnosti“ byl zbaven trůnu a ocitá se opět ve vyhnanství. Vládu lehce nepustil, s vojensky biskupa se utkal v bitvě u Zdic. Čeští páni se ale přidal na biskupovu stranu a Otakar byl poražen. Ještě 4 měsíce se bránil na Pražském hradě, ten byl posléze dobyt. Přemysl se zachraňuje jen s hrstkou věrných útekem. Vládne jeho odpůrce, biskup a nyní i kníže Jindřich Břetislav, a to v letech 1193-1197. Jeho zdraví však není valné a 16.září 1197 umírá. Mezitím Přemysl nelení, v říši se v boji o císařskou korunu mezi Štaufy a Welfy přidává umně na tu i druhou stranu. Současně zapudil svou manželku a znovu se oženil s Konstancií. (O tom ještě příště.) Přemysl se může vrátit – šlechta se ale obává odvety a trestů. Krátce v roce 1197 posadila na trůn Vladislava Jindřicha. I Přemysl si však nárokuje vládu. Dne 6.12.1197 se vojska obou bratrů setkala, k bitvě nedošlo. „Pro lásku bratrskou a pro dobro země“ mladší bratr ustoupil a až do své smrti vládl jako Markrabě moravský. Podporoval těžbu zlata, podřídil si tehdy polské nalezistě dnešních Zlatých hor, vydával vlastní dekryty. Založil jeden velice důležitý klášter. Byl to Velehrad, Uničov či Znojmo? P.H.

ZPRAVODAJ OV KSČM Kladno: Adresa redakce:ul. Mialdy Horákové 497, Kladno 2, tel.: 312 687 909, 734 430 256 E-mail:ov.kladno@kscm.cz, WEB://http://kladno.kscm.cz

Nevyžádané příspěvky se nevracejí

MIČ 47 437

